

Я тягнуся до дверного дзвінка, коли на мій телефон приходить SMS, і моя голова миттєво заповнюється переліком можливих варіантів розвитку подій.

- Хтось, кого я знаю, помер.
- Хтось, кого я знаю, виграв у лотерею.
- Я запізнююся на зустріч, про яку забула. От лайно.
- Я стала свідком злочину, і тепер мені потрібно дати дуже конкретні, детальні свідчення про те, чого я не можу пригадати. *Дідько.*
- Мій лікар переглядав мої записи. (Навіщо? Незрозуміло.) І він дещо знайшов. «Не хочу вас турбувати, але...»
- Хтось надіслав мені квіти, і моя сусідка отримала їх.
- Знаменитість щойно написала у Твітері щось, що я маю побачити. *Ох. Що?*

Але коли я дістаю свій телефон, то бачу, що це від Сета — хлопця, з яким у мене було побачення минулого тижня. Хлопця, який нічого не сказав за весь вечір. *Ані слова.*

Більшість хлопців мають протилежну проблему. Вони теревенять про себе та свої блискучі досягнення, а коли ти розраховуєшся за своє замовлення, вони запитують: «А чим ти займаєшся?» Але Сет мовчки дивився на мене своїми примруженими очима, поки я нервово бурмотіла про суп із кабачків і горіхів.

Що він написав? Хоче ще одного побачення? Фе. Мій шлунок стискається від самої думки, а це вже знак. Одне з моїх головних життєвих правил: слухай своє тіло. Твоє тіло мудре. Твоє тіло знає.

Усе гаразд. Я делікатно відмовляю йому. Я дуже добре вмію відмовляти людям.

«Привіт, Аво. Я подумав і вирішив, що наші стосунки не можуть далі продовжуватися».

Оу. Гм. Розумію.

Байдуже.

Я демонстративно закочую очі перед телефоном. Хоча я знаю, що він мене не бачить, у мене є дуже слабка теорія, що через телефон можна якось передавати емоції. (Я ні з ким не ділилася цією теорією, тому що більшість людей, на мою думку, досить вузько мислять. Навіть мої найкращі друзі.)

«Можливо, ти подумала, що я зв'язуюся з тобою, щоб попросити про ще одне побачення, і в такому випадку мені шкода, що я зруйнував твої надії».

Мої надії? *Мої надії?* Це ж як йому має пощастити.

«Ти захочеш дізнатися причину».

Що? Ні, не хочу, величезне спасибі. Тобто я можу здогадатися.

Ні, викреслімо це. Не можу.

Чому я маю вгадувати? Кому кортітиме вгадувати, чому хтось не хоче з ним зустрічатися? Це звучить як якесь жахливе телевізійне ігрове шоу під назвою «*Це через неприємний запах із рота?*»

(Це *не* через мій неприємний запах із рота. Що б це не було, це не через це.)

«Боюся, я не можу зустрічатися з людиною, яка вважає, що у супу з кабачків є душа».

Що?

Я розлючено втупилася в телефон. Він повністю перекрутив мої слова. Я *не казала*, що у супу з кабачків є душа. Я лише зауважила, що, на мою думку, ми повинні мати неупереджене ставлення до того, як взаємопов'язані фізичне і духовне. Що я і роблю. Що всі ми повинні робити.

Ніби читаючи мої думки, Гарольд співчутливо скиглить і треться носом об мою ногу. От бачите? Якщо це не доводить, що світ взаємопов'язаний, то що тоді?

Мені хочеться написати у відповідь: «*Вибач, що я недостатньо обмежена для твого обмеженого погляду на життя*». Але це означатиме, що я читала його повідомлення, а я їх не читала.

Ну, добре, *читала*, але річ у тім, що я видаляю їх зі своєї пам'яті. Все зникло. Який Сет? Побачення? Що?

Саме так.

Я дзвоню в двері, потім відмикаю ключем, який дала мені Нелл. Ми всі так робимо — на випадок, якщо у Нелл напад. Це було давно, але вони можуть початися ні з того ні з сього.

— Нелл? — кличу я.

— Привіт! — Вона з'являється в коридорі з широкою усмішкою і рожевим волоссям, яке стирчить у всі боки.

— Ти знову пофарбувалася в рожевий! — вигукую я. — Мило.

Колір волосся Нелл змінювався близько 106 разів відтоді, як ми разом навчалися в університеті, тоді як мій не змінився жодного разу. Це все те ж темно-каштанове волосся до самих плечей, яке я легко збираю у хвіст.

Не те щоб я зараз думала про волосся. Я на мить відволіклася на Сетові повідомлення, але тепер, коли я вже в будинку, моє горло почало стискатися. У шлунку виникає відчуття тяжкості. Я дивлюся вниз на Гарольда, і він допитливо повертає до мене голову у своїй чарівній манері, від чого мені починає поколювати в очах. О Боже. Невже я справді можу це зробити?

Нелл присідає навпочіпки і простягає руки до Гарольда.

— Готова до відпустки?

Гарольд якусь мить розглядає її, а потім повертається до мене. Його вологі карі очі з жалем дивляться на мене.

Якщо хтось думає, що собаки не розуміють всього, що ми говоримо і робимо, то він помиляється, бо Гарольд *знає*. Він намагається бути хоробрим, але йому це дається так само важко, як і мені.

— Я не можу взяти тебе до Італії, Гарольде, — кажу я, важко ковтаючи. — Я ж тобі казала. Але це ненадовго. Обіцяю. Тиждень. Не більше.

Його мордочка кривиться у несамовитому виразі: «Чому ти так зі мною *чиниш*?» Його хвіст м'яко стукає по підлозі в сповненій надії манері, наче я раптом передумаю, скасую свій рейс і піду з ним гратися.

Я заприсяглася не плакати, але сльози навертаються, коли я дивлюся на його світлу, розумну мордочку. Мій Гарольд. Найкращий бігль у світі. Найкращий пес у світі. Найкраща *особистість* у світі.

— Гарольд не може *дочекатися*, щоб залишитися зі мною, — твердо каже Нелл, запрошуючи нас обох до вітальні. — Правда ж, Гарольде?

У відповідь Гарольд ще більше кривиться і видає несамовите скавуління.

— Цьому собаці місце на сцені, — каже Саріка, дивлячись на нього з-за свого ноутбука з кумедним виглядом. Насправді Саріка не дуже любить собак — вона це визнає, — але вона любить Гарольда. Зустрівши Гарольда одного разу, ви не можете не полюбити його.

Я знайшла Гарольда в рятувальному центрі чотири роки тому, коли він був ще цуценям, і це була миттева, цілковита прихильність. Він подивився на мене, його очі сяяли, дихання було прискореним і збудженим, і він, здавалося, говорив: «Ось ти де! Я знав, що ти прийдеш!»

Я не кажу, що це було легко. У мене ніколи раніше не було собаки. Я мріяла про це ще з дитинства, але мої батьки були з тих людей, які дають туманні обіцянки, а потім ніколи їх не виконують. Тож я була новачком у догляді за собакою. А Гарольд був новачком у тому, щоб про нього піклувалися. Тому що, повірте мені, про нього *не* піклувалися люди, які кинули його на узбіччі А414. Це було *не* піклуванням про нього. Як подумаю про це, мені стає млосно і кидає в піт.

Так чи інакше, це було важким випробуванням. Коли Гарольд вперше приїхав до мене додому, він трохи злякався. Він чітко казав: «Що я зробив, погодившись жити з тобою?» І в мене були подібні коливання. Було досить багато виття — з обох сторін. Але зараз я не уявляю собі життя без нього. І ось я тут, планую поїхати від нього на тиждень.

Може, краще все скасувати? Так. Так, треба відмовитися.

— Аво, перестань нервувати. Ти розумієш, що він *намагається* змусити тебе почуватися погано? — каже Нелл. Вона повертається до Гарольда і суворо дивиться на нього. — Слухай, приятелю, я не куплюся на твої

хитрощі. Ава може поїхати у відпустку без тебе. Це *нормально*. Тож припини їй дошкуляти.

На довгу мить Гарольд і Нелл зустрічаються поглядами — дві величезні особистості, що протистоять одна одній, — і нарешті Гарольд замовкає. Він кидає на мене ще один докірливий погляд, а сам переміщується на килимок біля крісла Нелл і вмощується.

Гаразд, може, й не варто відмовлятися.

— *Не вибачайся* перед ним, — застережливо каже мені Нелл. — *І не витрачай* весь тиждень на перегляд відео з Гарольдом замість того, щоб писати свою книжку.

— Не буду! — кажу я, захищаючись.

— У нас все буде добре, — повторює вона. — *Добре*.

У мене не так багато життєвих правил. Але ось одне з них: якщо тобі коли-небудь буде шкода себе, звернися до Нелл. Вона жорстка у всіх потрібних моментах. Вона відбиває ваші дурні думки. Її тверезий і непохитний погляд на речі пронизує вас, як порив різкого, холодного повітря.

— Ось усі його речі. — Я звалюю свою масивну сумку на підлогу. — Ліжко, миска з водою, ковдра, їжа... О, його ефірні олії! — раптом згадую я, дістаючи пляшечку з сумки. — Я зробила йому нову суміш з лавандою і кедровою деревиною. Тобі просто треба побризкати його...

— Постіль, — перебиває мене Нелл. — Аво, розслабся. Ти вже надіслала мені п'ять листів про це, пам'ятаєш? — Вона забирає в мене пляшку і ретельно роздивляється її, перш ніж поставити на місце. — Це нагадало мені, що я хотіла запитати. Що сталося з твоєю кваліфікацією з ароматерапії?

— О, — кажу я, зупинившись. — Я все ще... займаюся цим. Типу того.

Мої думки повертаються до моїх книжок з ароматерапії та флаконів, що стоять осторонь на кухні. Я проходжу онлайн-курс, і мені *треба* повернутися до нього, бо я, безумовно, все ще зацікавлена в тому, щоб стати ароматерапевтом на неповний робочий день.

— Типу того? — перепитує Нелл.

— Я поставила навчання на паузу. Просто з роботою і написанням цієї книжки... Ну, ти розумієш... — Я зітхаю. — Життя заважає.

Моя робота полягає в написанні фармацевтичних листівок та статей в Інтернеті, що я вже майже можу робити навіть уві сні. Я працюю на фармацевтичну компанію під назвою «Брейксонс», що базується в графстві Суррей. Мені подобається фірма, і вони дозволяють мені працювати здебільшого вдома. Але я завжди намагаюся розширювати свої горизонти. Як на мене, життя надто коротке, щоб не розширювати свої горизонти. Ви завжди повинні думати: «Це добре... але що *ще* я можу робити?»

— Тим більше причин поїхати в Італію і зосередитися на написанні книжки, — рішуче каже Нелл. — Гарольд *хоче*, щоб ти це зробила. Чи не так, Гарольде?

У відповідь Гарольд видає проникливе «ау-у!» — іноді він звучить зовсім як вовк — і Нелл сміється. Вона гладить Гарольда по голові своєю сильною кощавою рукою і каже:

— Дурний пес.

Ми дружимо ще з Манчестерського університету. Нелл, Саріка, Мод і я познайомилися в університетському хорі і здружилися під час гастролей у Бремені. До того часу Саріка ледве вимовляла слова; все, що ми про неї знали, — це те, що вона вивчає право і може взяти верхнє «До». Але після кількох келихів вона розповіла,

що таємно спить з диригентом, і їхнє сексуальне життя стає дещо «темним». Тож тепер вона хотіла його кинути, але при цьому залишитися в хорі. І що, мовляв, ми думаємо з цього приводу? Ми провели цілу ніч, попиваючи німецьке пиво і обговорюючи це, а також намагаючись з'ясувати, що саме означає «темне» сексуальне життя.

(Зрештою, Нелл розбила свій келих і сказала: «Просто скажи нам, чорт забирай, добре?»)

(Це було трохи грубо. Не варто повторювати або навіть думати про це.)

Так чи інакше, Саріка кинула диригента і залишилася в хорі. Це було чотирнадцять років тому (як це сталося?), а ми досі дружимо. З нас чотирьох тільки Саріка досі співає в хорі — але ж вона завжди була наймузикальнішою. Крім того, вона постійно шукає чоловіка, чий інтереси перегукуються з її інтересами, і вона вважає, що лондонські хори — це гарне місце для пошуку. Як і велосипедні клуби. Вона приєднується до нового хору щороку, а велосипедні клуби змінює кожні шість місяців, і це дає досить хороший результат.

Я маю на увазі три серйозні можливості за два роки. Непогано, як для Лондона.

Ми всі живемо недалеко одна від одної на півночі Лондона, і хоча наші життя багато в чому відрізняються, ми близькі як ніколи. За останні кілька років ми побували на кількох американських гірках. Ми кричали і хапалися за руки, як буквально, так і... як його там.

Не буквально.

Метафорично? Фігурально?

Чудово. Завтра я йду на тижневий курс із письма і не знаю, який антонім до слова «буквально».

— Який антонім до «буквально»? — запитую я Саріку, але вона зосереджено стукає по ноутбуку. Її темне

блискуче волосся розсипається по клавішах. Саріку часто можна побачити за зосередженим вистукуванням на ноутбучі, навіть коли вона в гостях у Нелл. (Ми, як правило, збираємося у Нелл.)

— Ніяких курців, — бурмоче Саріка, потім натискає клавішу і пильно вдивляється в екран.

— Що? — витріщаюся я на неї. — Це з роботи?

— Новий сайт знайомств, — каже вона.

— О, який? — зацікавлююся я. Саріка має більше грошей, ніж будь-хто з нас, оскільки вона юрист, тож може дозволити собі реєструватися на дорогих сайтах знайомств, а потім звітувати про результати.

— Ніяких екстрасенсів, — розсіяно відповідає Саріка і натискає іншу клавішу, потім підводить очі. — Сайт називається «Познайомлюсь із тобою». Коштує купу грошей. Але потім ти отримувеш те, за що заплатив.

— Ніяких екстрасенсів? — скептично перепитує Нелл. — Зі скількома екстрасенсами ти зустрічалася?

— З одним, — каже Саріка, повертаючись до неї. — І цього було більш ніж достатньо. Я тобі про нього розповідала. Він вважав, що знає, що мені *справді* подобається в ліжку, і ми сперечалися про це, і я запитала: «А чиє це тіло?» — а він відповів: «Воно для нас обох, щоб насолоджуватися».

— А, він, — каже Нелл, і в її очах з'являється вогник. — Я не знала, що він екстрасенс, — думала, що він просто мудака. Тут є фільтр «жодних мудаків»?

— Не спрацює, — з жалем каже Саріка. — Ніхто не вважає себе мудаком. — Вона повертається і знову стукає по клавіатурі. — Ніяких фокусників, — швидко друкує вона. — Ніяких танцюристів... Як щодо хореографів?

— А що не так із танцюристами? — заперечує Нелл. — У них хороша фізична підготовка.

— Просто не подобаються, — каже Саріка, невиразно знизуючи плечима. Він щовечора ходитиме на танці. Ми повинні мати спільний час. Ніяких робітників із нафтових веж, — додає вона і знову починає друкувати на клавіатурі.

— Як працює цей сайт? — запитую я, спантеличена.

— Все починається з твоїх вимог, — відповідає Нелл. — Він має називатися не «Познайомлюсь із тобою», а «Відвали від мене. І ти. І ти теж».

— З твоїх вуст це звучить дуже негативно, — заперечує Саріка. — Йдеться не про те, щоб посилати людей до біса, а про те, щоб бути дуже конкретними, щоб не витрачати час на кандидатів, які тобі не підходять. Ти продовжуєш відточувати свою цільову аудиторію, поки не отримаєш ідеальний короткий список.

— Дай подивлюся.

Я обходжу диван, щоб зазирнути їй через плече. Екран її ноутбука заповнений чоловічими обличчями, і я починаю роздивлятися їх. Усі вони здаються мені симпатичними. Хлопець зі щетиною в правому кутку виглядає особливо симпатичним. Його вираз обличчя промовляє: «Обери мене! Я буду добрим до тебе!»

— Він виглядає милим, — показую я на нього.

— Можливо. Гарзд, що далі? — Саріка звиряється зі списком на телефоні. — Ніяких вегетаріанців.

— Що? — Я шоковано дивлюся на неї. — Ніяких *вегетаріанців*? Що ти таке кажеш? Саріко, як ти можеш бути такою обмеженою? Твоя сестра вегетаріанка! Я вегетаріанка!

— Я знаю, — каже вона рівним тоном. — Але я не хочу зустрітися з сестрою. Або з тобою. Вибач, крихітко. Ти ж знаєш, що я люблю твій крамбл з халумі. — Вона простягає руку, щоб ніжно обійняти мене за

талію. — Але я хочу когось, з ким можна посмажити курку.

Вона натискає на «Фільтри», і з'являється вікно з чотирма заголовками: «Так, будь ласка!», «Не проти», «Небажано» і «Неприпустимо».

— «Неприпустимо», — твердо каже Саріка і починає вводити «вегетаріанець» у вікні. Після двох літер автоматично з'являється слово «вегетаріанець», і вона натискає на нього.

— Ти не можеш виключити всіх вегетаріанців, — кажу я, цілковито нажахана. — Це упередження. Це... це взагалі законно?

— Аво, розслабся! — відповідає Саріка. — А тепер дивись. Зараз буде весело. «Застосувати фільтр».

Коли вона клацає, фотографії на екрані починають мерехтити. Потім один за одним перед обличчями з'являються великі червоні хрести, розкидані по екрану. Я дивлюся на симпатичного хлопця — і відчуваю неприємний шок. На його обличчі — хрест. Це виглядає так, ніби його засудили до страти.

— Що відбувається? — стурбовано запитую я. — Що це?

— Це називається «Останній шанс», — пояснює Саріка. — Я можу помилувати будь-кого з них, натиснувши на нього.

— Помилуй його! — вимагаю я, вказуючи на свого улюбленця. — Помилуй!

— Аво, ти нічого про нього не знаєш, — каже Саріка, закриваючи очі.

— Він гарний!

— Але він вегетаріанець, — каже Саріка і натискає «Готово».

Екран знову мерехтить, і всі хлопці з хрестами на обличчі зникають. Решта хлопців починають кружляти

по екрану, а потім знову збираються в акуратні ряди фотографій, а на місці зниклих з'являються нові.

— Чудово, — задоволено каже Саріка. — Щось вже виходить.

Я дивлюся на екран, трохи травмована цим процесом відбору.

— Це жорстоко, — кажу я. — Це безсердечно.

— Краще, ніж просто гортати, — вставляє Нелл.

— Саме так! — Саріка киває. — Це науково. На сайті є понад вісімсот можливих фільтрів. Зріст, робота, звички, місце проживання, політичні погляди, освіта... Алгоритми були розроблені в НАСА, мабуть. Можна замить обробити п'ятсот хлопців. — Вона знову звіряється зі своїм списком. — Гаразд, переходимо до наступного. Нікого вище 190 сантиметрів. — Вона знову починає друкувати. — Я пробувала супервисоких. Неприпустимо.

Вона натискає «Застосувати фільтр», з'являються три червоні хрестики, і за кілька секунд на екрані з'являється нова добірка хлопців.

— Одна жінка продовжувала застосовувати фільтри, поки на екрані не залишився лише один хлопець, і вона зв'язалася з ним, і вони досі разом, — додає Саріка, прокручуючи список униз. — Це ідеально.

— Все одно щось не так, — кажу я, з жахом дивлячись на екран. — Так не може бути.

— Це єдиний спосіб, — заперечує мені Саріка. — Зараз майже всі знайомляться в інтернеті, так? В-С-І. Мільйони людей. Мільярди людей.

— Мабуть, так, — кажу я обережно.

— Всі знайомляться в інтернеті, — чітко повторює Саріка, наче вона виступає з промовою на конференції TED. — Це все одно, що піти на коктейльну вечірку, а там стоять усі, хто тільки може, і намагаються привернути

твою увагу. Це ніколи не спрацює! Потрібно звзити коло пошуку. Значить... — Вона показує на екран.

— ASOS — це жахливо, — вставляє Нелл. — Вчора я шукала «білу сорочку». Знаєш, скільки я знайшла? Тисяча двісті шістдесят чотири. Я подумала, що не маю часу на це лайно. Я візьму першу. Без різниці.

— Точно, — каже Саріка. — І це сорочка, а не супутник життя. «Не більше десяти хвилин від станції метро», — додає вона, швидко друкуючи. З мене досить тягатися по квартирах у глушині.

— Ти відкидаєш хлопців, які живуть більше, ніж за десять хвилин від метро? — У мене щелепа відвисла. — А що, таке взагалі існує?

— Ти можеш створювати власні фільтри, і якщо вони їм подобаються, вони додають їх на сайт, — пояснює Саріка. — Вони розглядають мій фільтр про частоту миття волосся.

— А якщо ідеальний хлопець живе за одинадцять хвилин від станції метро? — Я знаю, що звучу стурбовано, але нічого не можу з собою вдіяти. Я вже бачу його, як він п'є каву на сонці, одягнений у велосипедні шорти, слухає плейлист Баха і мріє про когось, схожого на Саріку.

— Він збреше про це, — спокійно каже Саріка. — Він напише «десять хвилин». Це нормально.

Вона справді не розуміє, що я маю на увазі.

— Саріко, послухай, — кажу я роздратовано. — Що, якщо є дивовижний хлопець, який має зріст 195 сантиметрів і є вегетаріанцем, і живе за двадцять хвилин їзди від Крауч-Енду... а ти його відкинула? Це божевілля!

— Аво, перестань хвилюватися, — спокійно каже Саріка. — У тебе ж мають бути якісь свої «Неприпустимо».

— Ні, не мають, — категорично кажу я. — У мене немає ніяких «Неприпустимо». Мені потрібен хороший

чоловік, ось і все. Порядна, цивілізована людина. Мені байдуже, як він виглядає, ким працює, де живе...

— А якщо він ненавидить собак? — перебиває мене Саріка, піднімаючи брови.

Я мовчу.

Він не може ненавидіти собак, тому що тільки дуже дивні, сумні люди не люблять собак.

— Гаразд, — нарешті здаюся я. — Це моя єдина умова. Він має любити собак. Але це єдина. Буквально.

— А як щодо гольфу? — хитро втручається Нелл.

Дідько б її вхопив. Гольф — моя ахіллесова п'ята. Зізнаюся, я відчуваю ірраціональну ненависть до цієї гри. І до одягу. І людей, які в неї грають.

Але на свій захист скажу, що колись я жила біля найзарозумілішого гольф-клубу у світі. Там була громадська пішохідна доріжка, але якщо навіть спробувати прогулятися нею, то все, що можна було отримати, — це розлючені люди в однакових джемперах, які махали на тебе руками, кажучи, щоб ти тихенько поведився або повертався назад, і казали: «Ти що, ідіот?»

Не тільки мені це здалося неприємним, — міська рада мала поговорити з гольф-клубом. Очевидно, вони ввели нову систему знаків, і тепер все в порядку. Але на той час я переїхала і взагалі вирішила, що у мене алергія на гольф.

Однак зараз я в цьому не зізнаюся, бо не люблю вважати себе упередженою людиною.

— У мене немає проблем із гольфом, — кажу я, піднімаючи підборіддя. — Та й взагалі, не в цьому справа. Річ у тім, що два списки атрибутів, які збігаються, — це не любов. Алгоритми — це не кохання.

— Алгоритми — це єдиний шлях, — каже Саріка, примружившись на екран. — М-м, а він милий.